

Moviments

Edita: Federació de Moviments diocesans – Bisbat de Vic

<http://www.federaciomoviments.org>

Núm. 22. Juny 2010

Cristià - Frater - Mvt. Cristians de Pobles i Comarques

HEM CELEBRAT LA IV JORNADA DIOCESANA

Cada dos anys tots els moviments de la Federació som convidats a una Jornada de convivència i reflexió sobre un tema d'actualitat, preparat durant el curs. Enguany va ser el diumenge 18 d'abril, al seminari de Vic.

La participació va ser menor de l'esperada però amb una sorpresa: l'edat mitjana dels participants era molt més jove que en totes les jornades fetes fins ara. Un bon auguri.

Després de la pregària i la presentació a càrrec de la Irene Autet, presidenta de la Federació,

va haver-hi la ponència "TESTIMONIS DE L'EVANGELI EN UN MÓN DE PRECARIETATS". Molt ben desenrotllada per Elvira Duran, pedagoga, filòsofa, especialista en temes d'ètica i política de l'equip de Cristianisme i Justícia.

La idea de fons va ser que, als creients, l'experiència de fragilitat ens obre a l'acció de l'Esperit Sant. A partir d'aquí va proposar una mirada al nostre món: la precarietat en la crisi actual i l'escàndol de les contradiccions econòmiques; els valors de la nostra societat: febleses i punts forts; les víctimes de la precarietat: quan es posa en perill el pa, el sostre i la paraula. Va analitzar algunes causes de la crisi i els interrogants que obre en un món complex. Ens va fer una mirada des l'Evangelí, per descobrir reptes i oportunitats, per obrir espais per fer créixer valors de fraternitat i solidaritat, per recuperar valors oblidats com la "civilització de l'austeritat" (Ellacuria) Va proposar pistes per a construir un altre món: un compromís des de la gratuïtat, en els processos personals i comunitaris. Així es construeix el Regne de Déu moguts per l'acció de l'Esperit Sant. Començant per la proximitat sense perdre de vista els processos globals. Va concloure fent-nos adonar que, encara que no ho sembli, som molts companys i companyes de camí que estem fent la mateixa ruta. Som cristians "en xarxa" per a un món millor.

A la ponència va seguir el testimoni de la Rosario Ramos (ex-militant de la JOC de Manresa), molt colpidor, fent descobrir als més joves situacions de precarietat en èpoques passades, i com això ens estimula en el present i el futur. Hi hagués després una breu i estimulante presentació de la realitat passada i actual del Moviment Comunitari Cristià.

La Jornada va culminar en la celebració de l'Eucaristia, presidida pel Delegat diocesà d'Apostolat Seglar, Mn. Joan Casas. I amb un dinar frater, on es va allargar el diàleg, el coneixement mutu i la joia d'haver-nos trobat.

◎ RESSONS DE LA JORNADA

GRÀCIES PEL SOSTRE, EL PA I LA PARAULA

Donar gràcies per la vida és donar gràcies pel sostre, el pa i la paraula. En el nostre viure quotidià tenim un sostre que ens acull, una llar on ens identifiquem com a fills d'un poble amb arrels i identitat, som d'un lloc i d'una gent. Si no donem gràcies pel sostre, quan ens falti no sabrem viure a la intempèrie i aleshores l'exigirem. L'acció de gràcies és reconèixer un do i no tant agrair una possessió.

Com podem donar gràcies pel sostre si moltes, massa, criatures del Pare viuen sense? Si no donem gràcies ens fem especialistes a defensar el dret de l'altre a tenir sostre però el nostre que no ens falti. Ens podem convertir en especialistes a fi de defensar els drets de l'altre però des de les nostres possessions inamovibles. Aquesta és una de les contradiccions del primer món: desitgem els drets de tots però el que és nostre: béns, possessions, estils de vida, que continuïn i que no ens els toquin.

Donar gràcies pel pa i la paraula comporta donar gràcies per l'aliment de cada dia, pel pa material i el pa de la cultura. Quan perdem aquesta dimensió de la gratuïtat en els nostres "pans" i les nostres "paraules" de cada dia ens passa com amb el sostre: ho exigim. En perdre aquesta dimensió podem caure en dinàmiques d'envaniment i d'orgull subtil. Quan oblidem que els mateixos béns culturals com el saber, la capacitat d'orientar-nos en la realitat, la capacitat d'analitzar el que s'esdevé, etc., són dons, els podem convertir en una arma llancívola contra els no capaços, els no "cultes", els mancats de destreses socials.

En els àmbits de marginació en els quals la realitat no es viu ni es processa des dels nostres codis culturals, quants menyspreus subtils es poden produir avergonyint amb les nostres "savieses". No estaria malament recordar que el més important que ens ha passat en l'adquisició del saber és aprendre a llegir i a escriure. Cal anar molt en compte quan es deixa de viure com un do el que es té i se sap.

Aquest donar gràcies pel "mannà" de cada dia ens impedeix acumular per al dia següent. Als qui van acumular al desert se'ls va corcar. Viure el dia a dia com si fos nou és la clau per discernir."

TONI CATALÀ

DEL CONCILI VATICÀ II

Les alegries i les esperances, les llàgrimes i angoixes dels homes i dones del nostre temps, sobretot dels pobres i els qui sofreixen, són també l'alegria i l'esperança, les llàgrimes i angoixes dels deixebles de Crist. I no hi ha res de veritablement humà que no tingui ressonància en el seu cor.

PREGÀRIA

Senyor,
malgrat l'espectacle de crims i de misèries
que ens dóna el món d'avui,
et donem gràcies per tot el que hi ha de bell,
per tot el que hi ha de bo en els humans.
Gràcies per l'amor dels esposos,
dels pares i dels fills, dels germans i germanes;
per la joia exuberant dels joves
i l'amistat de la gent gran; pels que saben acollir,
somriure,
donar, perdonar.
Jesús, Tu has tingut el coratge de morir
per la veritat i la justícia.
Creiem que actualment.
Tu ets enmig nostre, ressuscitat.
Dóna'ns coratge per combatre la injustícia
en totes les seves formes.
Dóna'ns el teu Esperit d'esperança:
que ens reuneixi en comunitat.
La fe que tenim en Tu ens farà forts
per seguir endavant,
i esperar en un món millor...

VIDA DELS MOVIMENTS

☉ ACO (Acció Catòlica Obrera)

*Cada any, els grups d'ACO de la diòcesi de Vic ens reunim per celebrar la **TROBADA DE FINAL DE CURS**. Aquest any, ho fem el **diumenge 13 de juny a la Parròquia de Santa Maria de Navarces**.*

És un dia de joia i retrobament, alhora d'acció de gràcies i valoració del curs que hem passat.

Primer de tot assistim a la celebració de l'Eucaristia de la Parròquia, a les 11 del matí. A continuació busquem un espai per reunir-nos tots plegats. És el moment de fer reflexió sobre

*algun tema oportú, i sempre busquem algú que s'encarregui de centrar-lo. Aquest any ens acompanya en **Xavier Such**, el **nou president de l'ACO**. Li hem demanat que ens centri la reflexió final del curs al voltant de **L'ACO, ARA I AVUI**. L'objectiu és que ens doni una visió global del moviment, cap a on tira, com ens està afectant la crisi als grups (militants) i als llocs on som (atur, precarietat a la feina, etc.), i quins reptes tenim al davant com a moviment.*

L'exposició del Xavier, fa que també sigui molt enriquidora la posada en comú de les reflexions personals de cadascú.

L'hora de dinar és un altre bonic moment de comunió entre tots, petits i grans, on les converses no paren d'entrecreuar-se i on la presència del Crist hi és més palesa que mai.

Després de dinar, és hora de fer una mica de valoració de com ha anat el curs a l'ACO. Ho fem a nivell de grup, de diòcesi i del moviment.

I cap a mitja tarda, després d'un dia de trobada esplèndid, arriba el moment d'acomiar-nos i començar a tirar cadascú cap a la seva comarca.

☉ MIJAC (Moviment Infantil-Juvenil d'Acció Catòlica)

LA NECESSITAT DE CRÈIXER

El Mijac de Catalunya i les Balears, format per diverses diòcesis, una d'elles la de Vic, vam iniciar a principi de curs una reflexió sobre la necessitat de créixer com a moviment. Aquesta reflexió s'ha dut a terme en dos àmbits paral·lels, a nivell extern a partir de com donar-nos a conèixer els altres i a nivell intern amb una reflexió més àmplia i més pregona sobre com vivim la nostra participació en el Moviment i sobre quin testimoni vivim i transmetem als altres. La reflexió s'ha dut a terme des de les diòcesis, des dels Equips CB i del

Consell CB. Una de les reflexions que s'han extret són les següents:

“...El Mijac és, per damunt de tot, una eina per ajudar a les persones a descobrir Jesús, el seu missatge d'amor envers els germans, i que en darrera instància, es transforma en una eina d'ajuda pràctica per a totes les persones (infants, joves i adults) que tenen la sort de passar-hi. El Mijac modifica la vida d'aquells que estan oberts a per-metre l'autoreflexió, el treball interior, el qüestionament de la seva vida... o sigui, els que són valents per aplicar el veure-jutjar-actuar en la seva vida diària i quotidiana. En definitiva, és un regal per tots nosaltres, per tots aquells que hi han passat, i per tots els que vindran. És important saber veure amb ulls d'infant el nostre moviment. Ser conscients d'aquelles coses meravelloses que ens envolten i volem transmetre, de valorar els aspectes positius que tenim, d'allò que podem aportar a aquesta societat que necessita, ara més que mai, alternatives socials, desfer moltes coses que s'han fet, desaprendre i saber trobar missatges que alimentin el cor i l'ànima.

La tasca del Mijac no és estar els dissabtes amb la quitxalla, és transmetre una forma de ser i de fer, uns valors basats en la figura de Jesús. Això no està de moda, i encara menys darrerament. La societat està cada vegada més allunyada d'aquests valors, com a mínim en l'aspecte més formal i conscient, però ara més que mai, els demana a crits, això sí, en formes difícilment comprensibles ama-gats en tot de conflictes socials, econòmics, polítics, etc... Molta gent està perduda, nosaltres oferim una alternativa.

Es tracta d'un treball d'alt nivell, de gran exigència. No juguem per jugar, no som activistes de joc i del ji-ji-ja-ja. Tenim uns valors sòlids, fonamentats, ben pensats, i que sabem que són bons, que funcionen, i que transformen en positiu a les persones. També a nivell de compromís en hores, en treball i organització. Bona part dels animadors assumeixen càrrecs, ja siguin de centre, diocesans, cata-lanobalears... fins hi tot n'hi ha que en fan en diferents nivells, i d'altres que fins hi tot en altres moviments.

Som bons executors, sabem el que volem, i sabem com fer-ho, però potser no som capaços de transmetre el que podem oferir. Com arribar a la gent, sense complexos, amb un missatge adequat a la gent que ens envolta. De totes maneres, només hi sent aquell que té ganes d'escoltar. Hem d'estar prop de la gent per saber trobar el moment en que estan disposats a parar l'orella.

Que podem fer-hi? Ei..., sense tornar-nos bojós. El dia a dia ens pren molta energia. Aquesta la dediquem als que tenim més a prop. Pensem global i actuem local. Cal prioritzar els esforços, saber trobar el rendiment mínim a un esforç concret. El desgast personal no ens pot superar. Cal trobar eines per l'aprofundiment personal de tots els animadors, oferir més possibilitats de formació, sobretot personal i espiritual.

Cada centre aplica formes de fer diferents, de ben segur que no hi ha formules estàndards, com no ho són els contextos en que ens trobem. A uns els funcionen unes coses, a d'altres altres. Algunes coses a tenir en compte: el treball conjunt entre moviments germans (MIJAC-JOC-ACO), els animadors joves provinents directament del mateix Mijac, grups de joves amb compromís social...

Amb la reflexió encetada durant aquest curs és possible que no trobem "la solució", potser perquè no hi és, potser perquè no la sabem trobar, potser perquè el nostre cap i cor no és prou valent per trobar-la... O potser sí, de mica en mica, a poc a poc. Valorant els petits passos, els brots verds que podem percebre al nostre entorn..."

🌀 **MCC (Moviment Cristià Comunitari)**

El passat dia 21 de maig, el MCC va organitzar una Taula rodona – amb gran èxit de públic – a l'Auditori de la Caixa de Manresa. El tema era: PER UN BON ACOMPANYAMENT AL FINAL DE LA VIDA", amb la psicòloga clínica "Maribel Martínez, el psicòleg clínic Iosu Cabodevilla i la infermera i tanatòloga Teresa Pujol.

Va morir, recentment, la CONXITA GRAU, del moviment cristià comunitari, esposa, mare i àvia, dona lliurada tota la seva vida als altres, especialment als Centres de Cultura Popular. Volem dedicar-li aquest record.

Bellis perennis **(en memòria de Conxita Grau)**

En mig d'un prat de muntanya, o d'un trosset de gespa d'un jardí de ciutat, vora la sèquia o en qualsevol clariana de bosc, en qualsevol moment de l'any pot tenir la grata sorpresa de trobar-hi una petita margarita, de no més de 2cm de diàmetre, amb les puntes de les fulles lleugerament rosades, és la bellis perennis. Una flor petita, senzilla però que omple de vida i alegria el petit tros de terra on neix.

Des de la primera vegada que la vaig conèixer a Vilada quan tot just jo era una nena, fins a aquest diumenge passat després de l'Eucaristia a l'Esperança, trobar-me amb la Conxita sempre ha estat com trobar una bellis perennis, perquè amb el seu somriure i la seva estimació, respirava vida i la contagiava.

No és fàcil trobar una frase que defineixi una vida llarga i tan plena com ha estat la seva, però crec que allò que és diu al nou testament de Jesús de Natzaret, també es pot dir de la Conxita:

"va passar fent el bé"

***Si voleu ajudar-nos al finançament d'aquest Butlletí, podeu fer un ingrés a:
La Caixa. C/c 2100.0288.88.0200233989 (Delegació d'Apostolat Seglar) Gràcies!***